

Derfor kan jeg sige helt, helt klart, at den til tider skarpe tone, der var i folkeafstemningskampagner, på ingen måde betyder, at SF og regeringen ikke kan arbejde sammen her i det nye folketingsår. Det er vores klare oplæg, at det skal vi kunne gøre, og at vi regner med, at det vil få nogle positive konsekvenser for finanslovforhandlingerne her i efteråret.

Vi synes, at der i afsnittet om finanslov og indenrigspolitik var en række positive ting i statsministerens åbningstale i tirsdags – en række ting, hvor regeringen helt klart melder, at nu er det velfærdssamfundets udvikling, der er på dagsordenen. Der skal diskuteres en række helt konkrete ting om de ældres forhold, om sundhedsvæsenet, om sociale forbedringer, om miljø og om den sociale udstødning, og vi er villige til at gå ind i et konkret stykke arbejde for at skabe klare forbedringer for de dårligst stillede i vort samfund, forbedringer for velfærdssamfundet.

For os er det altafgørende, at befolkningen kan se, at der er et alternativ til venstre – at der ved næste folketingsvalg og i det daglige arbejde findes en venstre side i Folketinget, der kan arbejde sammen og skabe konkrete resultater på velfærdsområdet. Det er også en helt klar forudsætning for at bekæmpe de højretendenser, der er ved at komme op, og en forudsætning for, at vi ikke får et regeringsskifte, hvor de borgerlige får magten efter næste folketingsvalg. Det vil vi bidrage til fra SF's side, og med åbningstalen er det også mit indtryk, at statsministeren og regeringen er indstillet på det.

Det drejer sig selvfølgelig om penge, om ressourcer til udbygning af de områder i velfærds-samfundet, der mangler at blive udbygget. Men det drejer sig også om kvalitative forbedringer.

Vi er meget optaget af rettigheder for de dårligst stillede i vort samfund: rettigheder for arbejdsløse, rettigheder for kontanthjælpsmodtagere for ligesom at markere, at vi ikke bare skal behandle de dårligst stillede som klienter, men at de er mennesker, der skal have en behandling som mennesker, og at det også betyder, at de skal have nogle rettigheder over for systemet. Det er en meget vigtig forudsætning for en moderne venstrefløjspolitik, at man tager udgangspunkt i menneskenes behov og ikke systemets behov. Men som sagt: På det felt regner vi med, at vi kan nå konkrete resultater i løbet af dette folketingsår.

Så til EU-diskussionen. Nejet sidste torsdag viste en agrundedyb kløft mellem et flertal i befolkningen og et flertal her i Folketinget. Sjæl-

dent har man set en statsminister, der har været så engageret i en folkeafstemningskampagne; sjældent har man set en så enig fagbevægelse været engageret; sjældent har man set et så enigt erhvervsliv være engageret; sjældent har man set så mange penge blive satset på en kampagne; sjældent har man set embedsmænd i den grad bidrage til kampagnen, og sjældent har man set så meget informationsmateriale blive spyttet ud fra statsapparatet for at få et bestemt resultat hjem. Men resultatet blev modsat: Det blev et nej.

Jeg har sagt det tidligere i dag, men jeg vil godt gentage det: Der er et problem, som man herinde skal forholde sig til. To gange inden for 8 år er regeringer blevet underkendt af befolkningen ved EU-folkeafstemninger. Vi har været medlem af EF og EU i næsten 30 år, og normalt skulle man tro, at danskerne havde vænnet sig til medlemskabet. Det har de også i høj grad, men det er samtidig karakteristisk, at modstanden imod unionsudviklingen er der, og den er tilsyneladende steget siden 1992.

Derfor er man nødt til at tage det alvorligt, men ikke ved, at man betragter det som en pædagogisk opgave, der skal løses; det har der været en tendens til i reaktionerne på resultatet: Nu skal vi have nogle flere folkehøringer, og så skal vi bare forklare vælgerne, hvordan det her skal være. Men man er nødt til at tage som udgangspunkt, at den danske befolkning mener det alvorligt. Man mener dette nej, og man mener, at Danmark skal være i EU, men man vil ikke være med i unionsbyggeriet. Det var ikke en befolkning, der var manipuleret, der tog stilling den 28. september 2000. Det var en veloplyst, en velinformeret befolkning, der havde diskuteret det her i månedsvis og havde diskuteret det så seriøst og så engageret, som man sjældent har set det op til en folkeafstemning.

I de sidste dage op til folkeafstemningen kørte regeringen de store kanoner i stilling vedrørende de økonomiske konsekvenser af et nej: Katastrofen ville indfinde sig, hvis det blev et nej, lød meldingen, men katastrofen udeblev. Vi har kunnet se kurver de sidste dage over, hvordan aktiekurserne er bugnet efter det danske nej, og vi kan se, hvordan renten er faldet. Jeg kunne ikke drømme om at påstå, at det skyldes nejet, at aktiekurserne er gået i vejret, og at renten er faldet, men det er dog karakteristisk, at der er en kolossal forskel mellem det, der blev sagt før folkeafstemningen, og den faktiske udvikling.